

בעזה"ש"ת

גיליון

דברי תורה

מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דא"ח ושיחו"ק שב"ק פ' אחרי תשפ"ד

דא"ח ושיחו"ק שב"ק פ' קדושים תשפ"ד

שיחו"ק בסעודת מלוה מלכה - קדושים תשפ"ד

◀ גיליון תק"ב ▶

יו"ל אח"ק תשפ"ה

אלו הנקדאים בשם "עמודי התווך" שמחזיקים ותומכים בהוצאת הגליון

ידידינו החשוב
הרה"ח **יואל ישראל לעוו** הי"ו
מאנשעסמער

לעילוי נשמת
הרה"ח **ברוך מרדכי יהודה ב"ר**
ברוך יהודה ע"ה
לעבאוויטש

ידידינו החשוב
הרה"ח **ישראל חיים גראס** הי"ו
מאנסי

עץ חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר

© כל הזכויות שמורות למערכת
"מעין החיים"
קרעטשניף פעיה"ק ירושלים תובב"א

הערות והארות ניתן לפנות לאימייל
q318641643@gmail.com

בהעתקת הדא"ח לגליון זה:
הר"ר **מאיר אלימלך גרין** הי"ו
מלוה מלכה
הר"ר **חיים יצחק יהושע דייטש** הי"ו

להנצחות, מזל טוב, לע"נ וכדו' ניתן לפנות
להרה"ח **שאול יחזקאל שכטר** הי"ו
בפלא' 050-4168937

להעברת התרומות ניתן לפנות להגזברים
ירושלים: הרה"ח **אברהם אבא ווייס** נ"ו
בני ברק: הרה"ח **שלמה מרדכי שכטר** הי"ו
בית שמש: הרה"ח **שמואל יהודה קאלינסקי** הי"ו
אלעד: הרה"ח **יצחק מנחם כהן** הי"ו

ניתן לתרום גם דרך מערכת "נדדים פלוס"
על שם מכון "מעין החיים" - קרעטשניף

דא"ח ושיחו"ק שב"ק פ' אחרי תשפ"ד

ליל שב"ק – אחרי קידוש

מס"נ מכפר ומטהר

והזה עליו מן הדם באצבעו שבע פעמים וטהרו וקדשו מטמאת בני ישראל (טז, יט). יל"פ שצא להורות שמסירות נפש מכפר על כל העצירות, ומרומם ומקרב את האדם לידי דזיקות צהקצ"ה, והוזה עליו מן הדם באצבעו שבע פעמים, וידועים דברי זק"ק הרצי ר' מרדכי' זי"ע כי 'דס' מרמו על מסירות נפש, וצוה פירש דברי חכז"ל (שבת כב.) אצוהון לכולהו דס, וצוהו זה וטהרו וקדשו מטמאת בני ישראל, שזכה להטהר מכל הטומאות ולצוא לכל המדריגות.

עיניו בעת אכילה

שבת שבתון היא לכם ועניתם את נפשותיכם חוקת עולם (טז, לא). יל"פ עפ"י הידוע שהרה"ק הבית אהרן זי"ע כשקראו פרשת אחרי קיבל תשוקה גדולה ליום הכיפורים, כי הקריאה מעורר את הזמן, אצל למדנו צספה"ק פידורו ש"ל שבת שיכולים לענות את הנפש בשעת אכילה, שאינו אוכל לשם תאוה, אלא להצרות את גפו לעבודת ה', אזי זוכה לבחינה גבוה יותר של יום הכיפורים, שהרי מעלה את הנילוות הקדושה שבתון

המאכלים לשרשם. והוזה שבת שבתון היא לכם, דהיינו שבת שיש צו נילון יום הכיפורים שנקרא שבת, אזי ועניתם את נפשותיכם חוקת עולם מתוך אכילה, כשאוכל לשם שמים.

ליל שב"ק – בשולחן הטהור

ע"י יראת שמים מהפכים המדות הגרועות לטובה

בתונת בד קודש ילבש ומכנסי בד יהיו על בשרו ובאבנא בד יחגור ובמצנפת בד יצנוף בגדי קודש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם (טז, ד). ואפ"ל צהקדס מה שכתב בגוועם אלימלך (פ' צו) עה"פ ולצב הכהן מדו צד, 'פרש"י מדו כמדתו, פירוש רמו שנגד מדתו הרע שיש צו צאדם יתאמץ מאוד לעשות היפך מדה זאת, למשל אם יש צו מדת כעס יכריח עצמו להתאמץ לצבו להיות רחמן על כל דבר, אם יש צו מדת גאוה ישפיל עצמו צתכלית השפלות מדה כנגד מדה, והוזה רמו צד שהוא פשתן רמו למדת כילות וקמננות שזה מדה גרוע ביותר כמו דאיתא צספר הישר לרצינו תס כמו שמצינו צפסקוק שקין הציא מפרי האדמה ופרש"י מורע פשתן מן הגרוע, ומכנסי צד יהיו על צשרו רואה לומר שצריך שיכניס עצמו צמדה זאת

צפרא דשבתא – בקידושא רבא

ניגון הוא בבחי' אמירה

ביגדני החסידות אינו דבר צדדי כמו
שאר הניגונים, רק יש צוה
משמעות עמוקה, וע"כ צלוצאויטש
כשרצו לכבד א' צניגון, לא אמר לו זינג
א ניגון, אלא זאג א ניגון, שזו צחינת
אמירה של תורה ותפילה. וראי' לדבר
זמה שאומרים בכל יום השיר שהלויס
היו 'אומרים' צצית המקדש, ולא כתיב
שהיו מנגנים צצית המקדש, שאין זה
ניגון סתם, אלא אמירה מעלייתא, וע"כ
צריך להוציא ניגון מהפה צמחשצה
וצהצוננות עמוקה.

שבת זו גדול מיוה"כ

שבת זו הוא צחינת יום הכיפורים,
דהקריאה מעורר את הזמן,
שקוראים את הקריאה של יום הכיפורים,
אבל הוא גדול מיום כיפורים, שאז עושים
תשובה מיראה, אבל צצצת הוא מאהצה,
וכמו שאומרים העולם דצצת אחר פסח
הוא צצצת נאך פסח, שעדיין נמשך
קדושת הפסח על השצת הזו, והרי פסח
הוא צצחינת אהצה, וא"כ הוא צצחינת
יום הכיפורים שחל להיות צפסח, דהיינו
ציראה של אהצה. וכיון שמתעוררים
לתשובה מחמת זכרון יום הכיפורים,
ממילא עושים תשובה מאהצה שזדונות
נעשות כזכיות.

להתאמץ נגדה שלא יהיה קמץן וכלי ואז
כאשר יתקן המדות שבו ויתנהג כן ימים
רצים כל ימי חייו ויהיה אשריך צעולם הזה
וטוב לך צעולם הצא אמן, עכלה"ק. וזהו
תכלית ירידת האדם צעולמו להפוך מדות
הרעות לטובה.

אמנם זמה יזכה האדם להפוך מדות
הגרועות לטובה, ומהו העצה
לזה, שצריך להיות ירא שמים שאינו פורק
מעליו עול מלכות שמים, על ידי שלוצש
צגדים כראוי, כדאיתא צגמרא (שבת קנ"ו):
כסי רישך דתהוי עלך אימתא דשמיא,
ונראה צחוש שירא שמים הולך עם כיפה
המכסה כל המצ והראש, והרועה לפרוק
עול מלכות שנים לוצש כיפה קטנה שהולכת
וקטנה עד שמורידה לגמרי, וכן הוא צשאר
הצגדים, והירא את ה' ומקבל עליו עול
מלכותו ית', צנקל נזהר מכל המדות
הרעות, וצהכרח שמהפכם לטובה.

וזחר שאמר הכתוב בתונת בד קודש
ילבש ומבנסי בד יהיו על בשרו
ובאבנט בד יחגור ובמצנפת בד יצנוף
בגדי קודש הם, והיינו שהצגדים יהיו
כראוי, וצפרט המצנפת שהיה ארכו ט"ז
אמה, שהוא ארוך למאוד, וצודאי שזה
הציא לעול מלכות שמים, שלא התחזק
להרים הראש להתנשאות ולמדות רעות,
ועי"ז ורחץ צמים את צשרו ולצשם, שהפך
המדות הגרועות לטובה להיות צצחינת
לצוש להנשמה.

קיום החוקים כמו המשפטים

את משפטי תעשו ואת חקותי תשמרו
ללכת בהם אני ה' אלֵקֵיכֶם,
ושמרתם את חקותי ואת משפטי אשר
יעשה אותם האדם וחי בהם אני ה' (יה,
ד-ה). יל"פ דהנה משפטים הם דברים
שהשכל מצינם, והם תורה עצודה ותפילה
מלכות ומעשים טובים, חקותי הם מלכות
שהם בגדר חק צלי טעם, ונכללים צוה
קבלת עול מלכות שמים ודציקות צה', וכמו
שעושים המשפטים בתכלית השלימות מפני
שהשכל מחייב אותם לעשותם, כמו כן לגבי
חקותי יעשה אותם בתכלית השלימות, שהרי
שניהם כאחד הוא בגזירות הצורא צ"ה,
וכאשר יחיה באמונה זו שאין דבר
המתנועע בעולם בלתי רצונו ית', ואין אדם
נוקף אצבעו מלמטה אלא א"כ מכריזין עליו
מלמעלה, שיש ההשגחה פרטית בכל פרט
ופרט, והכל הוא מידו הרחבה והמלאה, אזי
באין ספק שיעשה החוקים באותו שלימות
כמו המשפטים.

וזדור ביאור הכתוב את משפטי תעשו,
הם התורה המלוות שהוא דבר
פשיטא שתעשו אותם, ואת חקותי
תשמרו, הם החוקים שכבר נריך שמירה
שעשו אותם כמו המשפטים, ומהו העצה
הוא ללכת בהם אני ה' אלֵקֵיכֶם, כאשר
האדם יודע שכל הליכותיו ודרכיו הם מאת
ה', ואזי יאמר לנפשו מה לי חוקים ומה
לי משפטים, הלא תרוויחו חדא הוא, ואזי
ושמרתם את חקותי ואת משפטי אשר

יעשה אותם האדם, שלא יהיה אצלו חילוק
בין תורת המשפטים לתורת החוקים, וחי
בהם אני ה', מתוך ידיעה והכרה שהכל
הוא מאת ה' אזי יקיים כל המלוות מתוך
חיות נכונה.

בפעודת עתיקא קדישא

נקיון ידים

היזבם כלילה חל היארצייט של ר' דוד
גראס ז"ל המשצ"ק הראשון של
אאמו"ר זי"ע, היה עדין נפש עד למאוד,
והיה גם איסטניס גדול, וע"כ חילק כלי
אכילה לכל הציבור שלא יאכלו צידים, והיה
נוהר על נקיות הידים, ולא לקח מאכלים
שנגעו בהם אחרים, ורק מאאמו"ר זי"ע
היה לוקח משיירי אכילתו אפילו מידו,
ופעם אחת שאלו ר' דוד למה מידי אתה
לוקח, ומידי אחרים אין אתה לוקח, וענה
די רבי האט ריינע הענט, ושאלו אאמו"ר
מהיכן אתה יודע שידי נקיות, וענה שאני
רואה שהרבי נוטל ידיו כל הזמן צמים...
וזהו הענין של נקי כפים וצר לצב.

נקיות הדיבור

והיה נזהר מאוד מלשון הרע ורכילות
ומחלוקת, והיה איש אמת,
ולפעמים כאשר אאמו"ר זי"ע התעניין
אצלו בענינים דצורים שצריכים תיקון
וליישרם וכד', והוא חשב שמא יצוא לידי
מחלוקת וכדו', היה עונה מיד 'רבי אין
בעהטן אייך זעהר צרענג'ט מיר נישט לו

קיים רייד', והצין כוונתו שיש צזה פגס
של לשון הרע ורכילות.

עתיקא קדישא – קודם ברכהמ"ז

בכח האכילה עוסק בתורה ותפילה

כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתיו
לכם על המזבח לכפר על נפשותיכם
כי הדם הוא בנפש יכפר (יז, יא). אפ"ל
דהנה ידוע שצנח המאכל נעשה דם, והדם
משפיע חיות לכל גוף האדם, וא"כ בשעת
האכילה צריך לזכור את התכלית, שצנח
האכילה יוכל לעסוק בתורה וצתפילה.

דא"ח ושיחו"ק שב"ק פ' קדושים תשפ"ד – ב"ב

ליל שב"ק – אחרי קידוש

ב' בחינות של והתקדשתם

בפרשה הקודמת כתיב (יא, מד) כי אני
הי' אלקיכם והתקדשתם
והייתם קדושים כי קדוש אני ולא תטמאו
את נפשותיכם וגו', וצפרשה זו כתיב (כ,
ז) והתקדשתם והייתם קדושים כי אני הי'
אלקיכם. ויש לצאר ענין כפל הציווי של
והתקדשתם, דצפעס הראשון מיירי שצריך
האדם לקדש את עצמו צעצודת שמים,
ולהוציא תיצות התפילות והצרכות כראוי,
ולצטא שס שמים כראוי, צצחינת אצנים
שלימות תצנה את מזבח ה', וצפרשה זו
מיירי צצחינת קדש עצמך צמותר לך,
וכידוע מאמר הצדיקים שצמרו "וואס

מטאר נישט, טאר מען דאך נישט, וואס
מ'מעג דארף מען וויסן ווען מ'מעג און
וואס מ'מעג" דמה שצסור הרי אסור,
וכמו שצמר אצמו"ר זי"ע לפרש הכתוב
(קהלת ג, יט) ומותר האדם מן הצהמה אין,
כי 'אין' פירושו 'נאכנישט, דכאשר קס
צצוקר עדיין אינו יכול לירד מהמיטה עד
שיטול ידיס, ואז עדיין אינו יכול לשמות
קאווע עד שיצמר צרכת התורה, ועדיין
אינו יכול לשמות עד שעושה צרכה, ואינו
יכול לאכול סעודה או מזונות קודם
התפילה, ואחר התפילות יש כל מיני
מדריגות והצצלות, אצל צהמה מה שלצה
חפץ ומתאוה לעשות היא עושית, ואין צידה
הכח להמנע שלא לעשותה.

ו'ממדרגה למדרגה תעלנו עד שנגיע למעלת אבותינו אברהם יתחק ויעקב, ושמעתי פירוש צזה, וכי יתכן שהאדם יגיע למדרגות אבותינו אברהם יתחק ויעקב, אלא לצחי' מדרגות עצודתם, אברהם כנגד החסד שהוא תיקון המידות, יתחק כנגד עצודה שהוא תפילה, יעקב כנגד אמת ועמוד התורה, והכוונה שצריך לילך לפי הסדר קודם צחינת אברהם ואח"כ צחינת יתחק ואח"כ צחינת יעקב.

וע"כ צהשכמת הצוקר צריך להתחיל בצחינת אברהם אבינו דהיינו גמילות חסדים, כדאיתא בגמרא (בבא בתרא י.) רבי אלעזר יהיז פרוטה לעני והדר מללי, אמר דכתיב אני צדק אחזה פניך. ואח"כ צחינת יתחק שהוא התפילה, ואחר התפילה יכול לגשת לצחינת יעקב שהוא תיקון המידות, שיהר בכל מעשיו במשך היום שיהיו כדת וכראוי, ולעסוק בתורה, וכדאיתא בגמרא (מועד קטן כט.) כל היוצא מצית הכנסת לצית המדרש ומצית המדרש לצית הכנסת זוכה ומקבל פני שכינה, וזהו כנגד ד' עולמות, קודם עשיה שהוא חסד בעולם הזה, ואח"כ יצירה שהוא תפילה, ואח"כ צריאה דהיינו לעסוק בתורה, והיינו שע"י התפילה והתורה הוא צונה עולמות כידוע מספה"ק, ואח"כ אצילות, כי ההולך מצית הכנסת לצית המדרש עי"ז זוכה לקבל פני השכינה.

וזהו שרמז הכתוב מאזני צדק, שצריך האדם לשקול צפלק את מעשיו

וזהו האדם שמתנהג כמו צהמה, הרי שאסור לו לאכול צשר צהמה, שהם צמדריגה שוה, ורק כאשר הוא צמעלה גדולה יותר יכול לאכול מזה.

ובזה יל"פ הכתוב (ויקרא יט, ל) את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה', דאין צאים לשמירת שבת כהלכתה, כמו שרואים אצרכים חסודים אשר צאים צומן לתפילה, ואומרים פסוקי דזמרה להכרית כל הקולים והחוחים המעכבים את התפילה, זהו צתנאי ומקדשי תיראו אני ה', שמכזדים צתי כנסיות וצתי מדרשות צצחי' מורא מקדש, וגם 'ומקדשי' צצחינת 'והתקדשתם' כנ"ל, שכל ימות השצוע מתנהגים צקדושה וצקבלת עול מלכות שמים תמיד, ועי"ז מרגישים טעם טוב צקדושת השצת.

ליל שב"ק – בשולחן הטהור

עבודת ה' בסדר נכון

מאזני צדק אבני צדק איפת צדק והין צדק יהיה לכם אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים (יט, לו). יל"פ שצריך לעצוד את ה' צסדר נכון וראוי, צצחי' והנה קולם מונצ ארצה וראשו מגיע השמימה, להתחיל מלמטה כפי מדרגתו והשגתו, וכך יעלה ממדרגה למדרגה, עד שיגיע למדרגה העליונה, וכמו שתיקן הרה"ק הרצי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע לצקש קודם התפילה

יחזק ואלקי יעקב, וזהו שאומרים בתפילת יעלה ויצוא יעלה ויצוא וכו' זכרוננו ופקדוננו וזכרון אצותינו וכו', וידוע בשם הרה"ק מראפשיץ זי"ע שזכרון יחוס אצות מציא להכנעה וענוה, שלא יתגאה ויתנשא בקרבן שזכר השיג כל המדריגות, וכבר אינו צריך להיות מוסקף והולך בעבודתו, אבל כאשר יעלה בזכרוננו מעשי אצותיו ורצותיו, אזי עיניו לנוכח יציטו שעדיין נמצא רחוק מעבודתם.

ובבמו קן יש בזה תועלת על העתיד, שכאשר הולך בדרכי אצות, וצאותן היסודות אשר סללו לנו, בזכות זה לא ימוש מפניו ומפי זרעינו. ואף גם זאת, שאם נמצא בשפלות המלכ שנתרחק מאוד מדרכי ה', בזכות האצות יוכל להתקרב, וזהעלות זכרון מעשיהם יתעורר להטיב את דרכיו ולשפר את מעשיו.

ובזה יל"פ המדרש (ב"ר פ"ד ס"ג) ויאמר יעקב אל אחיו לקטו אצנים (בראשית לא, מו), כמה אחין היו לו, חד ולווי קצריה, אלא אלו בניו שהוא קורא אותן כלשון הקודש אחיו, א"ר יודן לבש אדם לבושו של אציו הרי הוא כיוצא בו. וצפשוט הביאור הוא, לבש אדם לבושו של אציו היינו שהולך צאותם הדרכים הטובים כמו אציו, ואפילו שזהו רק חילוניות הרי זה משפיע על הפנימיות, שיהיה כיוצא בו גם צפנימיות הלכ. או י"ל צביאור המדרש, שאפילו הולך בדרכי אציו צפנימיות עכ"פ,

צעולם הזה, מהו מלכו צצחינת חסד, ואח"כ אבני צדק זהו התפילה, שאותיות נקראים אצנים, שאחר שעוסק צחסד יכול לעסוק צתפילה, ואחר התפילה זוכה לאיפת צדק צחי' איפה שלימה, דהיינו שיצוא לתיקון השלם ותכלית השלימות שיזכה לקבל פני השכינה, זהו ע"י ודין צדק, שיהיה שולט על עצמו, הן שלו הוא הן, ולאו שלו הוא לאו, שיהיה צצחינת אמת לידע מהו רצון ה' צעת הזאת, זמן תורה לחוד וזמן מחשבה לחוד, ולזה נכתב 'הין' צאות יו"ד ולא 'הן' דיו"ד ע"ש המחשבה נאמרה (רש"י שמות מו, יא), שקודם כל עבודה יתבונן צמחשבתו מהו הדבר הנכון לעשות עכשיו, ואז יהיה לבם אני ה' אלקיכם, שיזכו לקבל פני השכינה.

צפרא דשבתא – בקידושא רבא

מעלת יחוס אבות

קדושים תהיו וגוי מפני שיבה תקום והדרת פני זקן, איתא צמדרש פליאה (מובא במאמר מרדכי) כששמע משה מפני שיבה תקום והדרת כו' אמר קום צתולת ישראל. וצ"צ השייכות.

ואפ"ל לידוע גודל הענין של התקשרות בדרכי אצותינו ורצותינו הק', שמציא תועלת גדולה וקיום צכל המלכים, ותמיד צריכים אנו להעלות צלצינו את זכרונם, כמו שאומרים צכל יום ויום שלש פעמים צתפילה אלקי אברהם ואלקי

והדבר היה תמוה צעיני ושאלתי אותו לסיבת הדבר, וענה שרואה לחנך את בניו איך שעושים קידוש כראוי, שאין ממהרים לאכול ולשבע ממיטב המאכלים תיכף אחר התפילה, רק מקדימים באמירת הזוה"ק תיקוני שבת והחוק כמוצא בסידור בארדיטשוב, וממשיכים בזמירות בנעימות ובמתינות.

ובאמת יש לנו להתבונן מה נשתנה קידוש היום מקידוש הלילה, שכלילה פותחים בזמירות ותשצחות, ולפעמים עוד לומדים בספרי חסידות, ומקדשים במתינות ובהתעוררות, ואילו בקידושא דיומא מזלזלים זה, ומיד בקיום התפילה חוטפים כוס ואומרים על כן ברוך וגו', ללא הכנה וכונה ראויה, ומה מיגרע גרע קידוש זה, ועל כן את אחי אנכי מבקש שדבר שהעם נוהגים זלזל אדרבא יזהרו בזה ביותר.

אמירת דברי תורה הם כתפילות

איתא בתיקוני זוה"ק (תיקון ע) והכי תליין נבא השמים מימינא ומשמאלא דקודשא בריך הוא, כגוונא דשערא דתליין מעל אודנין מימינא ומשמאלא, הדא הוא דכתיב וכל נבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו, ובגין דא צריך להעבירא שערא מעל אודנין, דלא יהון פתימין תרעין דשמייעה דצלותא. דבהון שמע כלותין ההוא דאתמר ציה שומע תפלה עדיך כל בשר יבא, עכ"ל.

שהולך בלבוש החיצוני ואינו משנה מדרכי אבות, סופו להשיג מדריגות אבותיו בקדושה והתקרבות לה'.

וזוהו ציחור פסוקי המדרש, קדושים תהיו וגו', ומהו הדרך להשיג מדת הקדושה, והדרת בני זקן, שמשפיל ומכניע את עצמו לפני דורות הקודמים, ומעלה את זכרונם לטובה, ועי"ז קום בתולת ישראל, שבני ישראל יכלו להתרומם ולקום במקום קדשו.

זהירות בקידושא רבא שיהיה בהכנה

הנה זקה"ק הרבי ר' מרדכי' זי"ע היה דרכו בקודש שהנחיל לבאי ביתו והמסתופפים בללו, שכל דבר שבקדושה שיש התרשלות אלל העולם צריך להתחזק מאוד, וכאשר יסד שטיבלעך בעיירות לא הסכימו שיקראו בשם 'נדבערנער שטיבל' ללא בתנאי שיקפידו לומר כל ספר תהלים קודם התפילה בשמחת תורה ובפורים, והכניס כוחות אדירים בהני תלת מילי שרצים מזלזלים בהם, פתיחת הארון ואמירת צריך שמיא, וכן באמירת לדוד ה' אורי וישעי שאומרים חו"ק וכדו'. ויש להוסיף עוד דבר שמתרשלים כל העולם והוא קידוש בצפרא דשבתא, וע"כ יש לנו להוסיף חיזוק בזה.

פעם כשהייתי בארה"צ למשך כמה שבועות, וראיתי אדם אחד שהגיע בכל שבת עם בניו לקידוש בצפרא דשבתא, ותיכף אחר הקידוש חזר לביתו,

ועל כן צריך להזהר בשעת התפילה שהפיאות יהיו מסודרים במקומם ולא יסתמו שערי התפילה, וטעות הוא בידם של אותם האנשים אשר מסובבים את הפיאות קביץ האזניים וכדו', שחושבים שבשעת התפילה צריך להורידם מחמת דברי הזוה"ק, ואדרבה צוה סותמים את פתח האזניים, שהרי דברי הזוה"ק אינם אמורים כאשר הפיאות מונחים על האזניים, רק על פתח האזניים המקום שבו נכנס כח השמועה.

וידוע שהרה"ק מבעלזא זי"ע אמר דברי תורה כאשר חל ניטל צליל שבת קודש, באמרו שהדברי תורה שלנו הם כתפילות, ותפילות לא אסרו צליל ניטל. ומחמת זה נוהג אני לסדר הפיאות ולהסיט השערות מעל האזניים, גם קודם אמירת דברי תורה, שהרי דינה כמו בשעת התפילה.

שיחו"ק בסעודת מלוה מלכה - קדושים תשפ"ד

השבוע (ו' אייר) חל יו"ד של הרה"ק בעל האמרי יוסף זי"ע, ואספר סיפור אשר שמעתי מאת הרה"ח ר' יעקב אליעזר ווייס ע"ה על רוח הקודש ששרתה על האמרי יוסף, והוא מעניין גדולתו של זקני הקדוש הרבי ר' מרדכי'לי זי"ע, פעם אחת צעת שחזר האמרי יוסף מאמירת תשליך בראש השנה נעצר באמצע הדרך, ואח"כ אמר כי שמע עכשיו תקיעת שופר של הרבי ר' מרדכי'לי זי"ע, וכבר נטו אז כללי ערב, ואמר האמרי יוסף עם איז דאך שוין ... - ולא קיים כלום רק הראה צידו על הרקיע, שכבר החשיך על הארץ - אצל השי"ת קיבל זאת, כי תקיעות עריצות כאלו לא היה לו עדיין היום.

שהיו עיניו רואות הן מה שאירע אצל הרבי ר' מרדכי'לי זי"ע, והן מה שנעשה בשמים, ראה את הרבי ר'

מרדכי'לי זי"ע תוקע בשופר, וראה בשמים שקבלו את התקיעות.

הרבי ר' מרדכי'לי זי"ע היה מתנגד מאוד על כל מי שהיה משנה מהמלצות המקובל, והנה החסידים הראשונים לא הלכו צמנעלים כלל אפילו לא פערטל שיך כמו שאנו הולכים, אלא הלכו עם פאנטאפל, ובזמן הרבי ר' מרדכי'לי כבר היו הולכים פערטל שיך, אצל שטיינר היה דבר מופרך אצל החסידים והיה נחשב כמלצושי המאדע של הגוים, אולם האמרי יוסף הלך בשטיינר, וכנראה שלבשם מחמת צריאות הגוף כי סבל מהקור העז ששורר במדינות אלו, והפריע הדבר להרבי ר' מרדכי'לי זי"ע מדוע הוא משנה מהלבוש, ועם כל זאת אמר תחת השיחים, התצוננתי

זשמים וראיתי אותו מסתובב זשם, ואפילו
שהוא לבוש זשטיוול ודו"ק.

בליל שבת הארכת צעניין הלבוש,
ופירשתי בזה את דברי המדרש
גבי בני יעקב (ב"ר פנ"ד יג) 'לבש אדם
לבושו של אציו הרי הוא כיוצא בו', ודייקתי
לשון המדרש שהוא פלאי מדוע כשלוש
אדם לבשו של אציו הרי הוא כאציו, וגם
מדוע הלשון במדרש הוא דווקא 'לבש אדם
לבושו של אציו', ולא אמר ששם מתנהג
אדם בכל דרכיו כמנהגי אציו הרי הוא
כאציו, כי בא לומר שאפילו אם הוא
מתדמה לדרך הלדיקים רק בחילוניות הרי
הוא כיוצא בהם, כי לבוש עושה פעולה
נשגבה על הנפש, כדאיתא בשל"ה הק'
(שער האותיות אות ט') כי המלבושים לבוש
הגוף, והגוף לבוש הנפש, וטהרת
המלבושים יעורר טהרת הגוף וטהרת
הגוף יעורר טהרת הנפש.

בשנים שחל ה' אייר ציוס שני כזהאי
שתא הרשעים מעצירים את
החגא שלהם ליוס ו' אייר, וכשהיה
אאמו"ר זי"ע זכר עטה התפללו אללו
הרבה אנשים שנילו מהמלחמה אשר
זמקורם היו חסידי ספינקא, וכשהרשעים
העצירו את החגא ליוס ו' אייר ציוה
אחמו"ר זי"ע שיאמרו תחנון, ולחסידי
ספינקא היו תרעומת על דבר זה, והיה
אומר להם כי אם האמרי יוסף היה חי היה
גם הוא ענמו אומר תחנון, כלומר שגם
הוא מסכים שיאמרו תחנון ציוס זה.

צדיקים אמרו כי 'אייר' ר"ת אני ה'
רופאין, ובכלל חודש אייר הוא
חודש שנמשך בו חסדים מהשמים, ויעזור
השי"ת שכל העניינים יתנהגו בחסד
וצרחמים, וכל בני ישראל יהיו שמורים
מכל רע, הללחה זרכה וסייעתא דשמיא.

יעמוד על הברכה

פרנס השבוע

ידידינו עוז הנכבד והחשוב

הרה"ח משה אליעזר שטיינברג הי"ו

לייקוואד

אשר נדב לבו אותו לנדב הוצאות גליון שלם

לרגל השמחה במעונו בהולדת נכדו נ"י

בן לבנו הר"ר יחזקאל הי"ו

זכויות ההדפסה ההפצה והלימוד בגליון לשבוע זה נזקף
לזכותו, יה"ר שזכות הרבים וזכות התוה"ק יגן בעדו להתברך
בכל מילי דמיטב בני ברוכי חיי אריכי ומזוני רויחי, ויזכו
לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות, ובכל
אשר יפנה ישכיל ויצליח